

Ha titeket nem ítél el az Isten, akkor őket miért akarná!

2006. June 30.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 06. 25.

Istennek Igéje melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek írva található a már felolvasott részben, Máté evangéliuma 9. részének a 13. versében.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 9. részéből a 13. versből:

Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Régi, évszázados, évezredes harc a vallásos emberek között, hogy vajon kik azok az igazak, akik meg tudják tartani a hit, a vallás parancsolatait, követelményeit, és ez által úgy gondolják, különbek a többieknél, és kik azok, akiket – mondjuk így – viselkedésük, cselekedeteik miatt valamilyen módon perifériára szorítanak a vallásos emberek. Hogy ez tény, és ez így van évszázadok óta, mi sem szebb példa ennél az, ami Jézussal történt. Ő elhív egy Máté nevezetű vámszedőt, hogy kövesse Őt. Mi ennek a következménye? Hirtelen Jézus körül sok vámszedő lett. És amikor leül, hogy vacsorázzon, étkezzen, akkor ott ülnek körülötte a vámszedők, és hallgatják. Persze, mi volt már akkor is erre a reakció? Azok az emberek – a farizeusok és az írástudók, akik a zsidó vallásnak megbecsült ismerői voltak, akik ismerték a törvényeket, akik arra voltak büszkék, hogy be is tartják mindezt – egyből megszólalnak: Ugyan már, mit keres a ti Mesteretek a söpredék között? Hogy lehet, hogy leül azokkal együtt enni? Hogy milyen fontos dolog volt ez abban az időben, rá kell világítanom talán két mondattal, először is enni csak azzal ültek le, annak a közösségében ültek le a zsidók, akiket ismertek, akiket szerettek, akiket minden szempontból magukkal egyenrangúnak tartottak. Ha valakit meghívott egy zsidó ember az asztalához, vagy odaengedett az asztalához, vagy leült az asztalához, azzal kifejezte azt, hogy elfogadlak, elismerlek, egyrangúak vagyunk, egy asztalhoz ülünk. Megvan ez az európai kultúrában mind a mai napig, gondoljunk csak bele, amikor ültetési rendet alkalmazunk valahol, amikor akár egy protokolláris vacsorán, akár otthon a családnál, mindenkinek meg van a helye, és valamikor ennek még az is meg volt a rendje, hogy az asztalfőre ült az apa, az ő jobbára ült esetleg a legkedvesebb vendég, aki éppen a háznál volt, és mindenkinek a legkisebb gyerekekig és a legutolsó szolgálóig meg volt a helye. Amikor Jézus leül együtt a vámszedőkkel, akkor ezáltal elismeri, hogy a vámszedők is vele egyenjogúak, odaengedi a maga asztalához őket, és ezáltal megbotránkoztatja azokat a hívő zsidókat, azokat a farizeusokat és írástudókat, akik úgy gondolják, hogy hát ők sokkal tisztábbak, sokkal jobb emberek, ők sokkal kevésbé bűnösök, mint ezek a vámszedők. Miért? Mert az akkori vámszedőkről az terjedt el, hogy állandóan csalnak, amikor a különböző mértékegységekből átszámítanak. A kor vámszedői megkárosították az egyszerű embereket, lopnak tőlük ilyen vagy olyan módon, megbízhatatlannak, erkölcsileg nullának tartották őket. S Jézus ezekkel az emberekkel, akiknél nem lehetett elvileg erkölcsileg mélyebbre süllyedni, ezekkel ült egy asztalhoz.

Nem akarok most itt arról hosszan beszélni, de tudjuk, hogy azok a kiváltságok, hogy vámot szedjenek az emberek, a zsidóság körében nem a vámszedők kiváltságai voltak, hanem pont a farizeusoké és az írástudóké, ők csak megbízták ezeket a vámszedőket, hogy végezzék el a piszkos munkát. És nagyon sokszor úgy történt már akkor is, hogy a nagyfőnökök nem piszkolták be a kezüket, hanem valakit végrehajtani odaküldtek, és legtöbbször ezt a végrehajtót utána ők maguk is lenézték. Jézus azonban odaengedi őket az asztalához, és amikor felháborodnak, akkor azt mondja nekik, hogy: Ugyan már, kik vagytok ti, menjetek el innét és tanuljátok meg azt az igazságot, hogy ti bemutattok naponta, hetente, évente ki tudja hány áldozatot, ti betartjátok a vallás törvényeit és veritek a melleteket ezért, ők viszont tudják magukról, hogy szükségük van arra, hogy engem hallgassanak. Jézus nem fejtegeti hosszan, de nagyon jól mutathatja azt, hogy Ő egy vámszedőt meghívott, és tömegével jöttek az asztalához, és hirtelen sokan lettek körülötte a bűnös emberek. Miért? Mert átlátták azt, hogy szükségük van arra, hogy az Isten megbocsásson nekik.

És kedves Testvéreim, ez az a tény, amit nekünk keresztyén embereknek újra meg újra végig kell gondolnunk. Miért? Mert bármelyikünket megkérdezném itt a teremben, hogy szegte-e meg valaha a Tízparancsolatot, még aki nemmel válaszolna az is biztos lehet benne, hogy legalább egyszer, valamilyen módon az Isten törvényét megszegte. De vegyük a keményebb, a nehezebben megtartható nagy parancsolatot, amit Jézus állított elénk például, és annak azt a két mondatát, két parancsolatát, hogy: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes erődödből, teljes elmédből. És a felebarátodat, mint tenmagadat.”. Kedves Testvéreim! Abban a pillanatban, hogy ezt a törvényt idézzük a szemünk elé, láthatjuk azt, hogy nem vagyunk jobbak a többi embernél. Miért? Mert mi sem tudjuk maradéktalanul betartani, mi is rászorulunk ugyanarra a kegyelemre, mint azok, akiket bűnösnek tartunk. Nekünk is nap mint nap meg kell állni a tükör előtt, nekünk is nap mint nap szembe kell nézni azzal az isteni rendeléssel, hogy jó-jó talán kevésbé, jó-jó talán nem azokban a bűnökben, jó-jó talán nem úgy követtük őket el, de végső soron bűnösök vagyunk, végső soron mindannyiunknak megvan a maga hibája. És éppen ezért mindannyian rászorulunk az Isten irgalmára. Mi magunk pontosan úgy kegyelemből élünk, mint azok, akikre ha ránézünk, úgy gondoljuk, hogy igen nagy szükségük lenne rá.

És egyszer egy lelkipásztor kollegám csinált egy nagyon érdekes felmérést fiatalok között. Minden fiatalnak kiosztott egy-egy papírt, mindegyik papíron rajt volt az ott szereplő embereknek, mindenkinek a neve, és utána kihagyva egy kis hely, s az volt a feladat, hogy mindenki írja oda, hogy miben vétkes a másik ember, hogy szorul rá a másik a kegyelemre. És érdekes volt az, hogy minden emberről ez a tizenegynéhány fős társaság óriási bűnlajstromot tudott összeállítani. Mindenkinek a saját nevével is oda kellett írni, de mégis, mikor sokan néztek egy embert, akkor kiderült, hogy hányféleképpen látják másnak, és hányféleképpen gondolják úgy, hogy ő, az a másik egy bűnös ember. Persze

mindenki a saját bűnét is odaírta, arról már nem szól a fáma, hogy egy mondatban vagy egy szóban, a lényeg az, hogy kiderült, hogy ebben a keresztyén fiatalokból álló társaságban csupa-csupa bűnös ember ül, olyan, aki tulajdonképpen az Isten ítélőszéke előtt meg nem állhat, olyan, aki igazából nem az, hogy nem ítélhet, de folyamatosan könyörögni kellene azért, hogy ne ítéltesen el. S akkor megkérdezte tőlük az én lelkipásztor barátom, hogy: Na most mondjatok véleményt a körülöttetek élő emberekről, most mondjatok véleményt azokról ti, akik az Isten népe vagytok, ti, akik hitvallói vagytok a Krisztusnak, s most legyen olyan nagy a szátok. Először óriási volt a csend, aztán úgy folytatódott a történet, hogy az én lelkipásztor barátom azt mondta: Na akkor mondjátok el azoknak, akik körülöttetek élnek, hogy ha titeket nem ítél el az Isten, akkor őket miért akarná! Hát akkor tegyétek meg azt, amit valószínűleg ez a Máté nevű vámszedő megtett a többiekkel. Mert miért lett hirtelen olyan sok vámszedő Jézus körül? Mert elterjedt a hír, hogy nem akarja elítélni őket, sőt az ő lelkük betegségére gyógyulást akar hozni. És így szájról-szájra jutott el minden emberhez a lehetősége annak, hogy igenis lehet békességben élni az Istennel. Igenis lehet végső békességet találni az Istennél. Nem kell rettegünk sem a világ ítéletétől, sem az Isten ítéletétől, hogy mi lesz akkor, ha egyszer lejár a mi életünk ideje. Az Isten gyógyulást akar hozni mindnyájunknak, és Krisztusban ez a gyógyulás jött el.

Nekünk is ezt kell meglátnunk Testvéreim! Krisztus nem azért jött el, hogy belőlünk kiválogasson valami igazakból álló, szűk körű elit csoportot. Ha olyat akar, majd terem magának, ha olyat akar, akkor ott vannak az angyalok, akiknek nincs önálló akarata, akik minden esetben azt csinálják, amit az Isten nekik parancsba ad. Neki hús-vér emberekre, az Ő földi gyermekeire van szüksége, akiket bizony-bizony meg kell váltani. Akik bizony-bizony újra meg újra áthágják az Ő parancsolatait, akik újra meg újra meg tudnak gyógyulni az Ő szent Igéje, és Fiának akarata által.

Kedves Testvéreim, nagyon fontos ez a gyógyulás. Méghozzá a legfontosabb nem a testi nyavalyák elmúlása, hiszen a testi nyavalyák, ha máskor nem, elmúlnak ebből a világból, akkor, amikor mi magunk is elmúlunk belőle. De sokkal fontosabb az, hogy lélekleben legyünk egészségesek. Hogy amikor az Istenre tekintünk, akkor örömmel tudjunk szólni hozzá. Hogy valóban tudjuk szeretni egymást, mert az Istennel való békesség jelentheti számunkra az embertársainkkal való megbékülés, kibékülés lehetőségét is. És ha meglátjuk, hogy mennyire szeretett bennünket az Isten, ha megláthatjuk azt, hogy hozzánk, bűnösökhöz eljött, akkor megérthetjük azt, hogy a körülöttünk élő, szerintünk még bűnösebbeknek milyen nagy szükségük van ránk. S miért van szükség ránk Testvéreim? Azért, mert rajtunk keresztül jut el az Isten örömhíre, rajtunk keresztül kell, hogy eljusson Isten békességet kínáló szava a körülöttünk lévő emberekhez. Mi lesz velük? Jézus csak egyféleképpen ül most az asztalukhoz a 20. században, ha mi odaülünk az asztalukhoz. Jézus csak egyféleképpen ülhetne le, ha mi meghívjuk őket az asztalukhoz, ha meghívjuk ide, az Úrnak asztalához a körülöttünk élő embereket. Nem azokat, akikről azt gondoljuk, hogy igazak, nem azokat, akiről úgy gondoljuk, hogy ők magukról hiszik, hogy igazak, azok azt fogják mondani, hogy: Ugyan kérem, én tudok templomba járás nélkül is hinni, ugyan, én tudok gyülekezet nélkül élni. Rossz dolog, ha mindig azokat ostromoljuk, akik kiválónak tartják magukat. Miért? Nem fognak közénk jönni. Jézus is és nekünk is a rászorulókat kell megtalálni, akik tudják azt, hogy sok bajuk van az étellel, hogy ők bűnösök, vétkesek, akik szeretnének békességet találni az Istennel, akik szeretnék nyugalomban és boldog hitben leélni az életüket, hogy van értelme a létezésnek. Kedves Testvéreim, azok, akik számítanak ránk, csak ne legyünk olyanok, mint azok a farizeusok és írástudók kétezzer évvel ezelőtt Izraelben, mert ők egy dolgot nem értettek meg, hogy a Jézus áldozatnak jött ebbe a világba, azért, hogy egyetemesen, mindannyiunkért feláldozza magát, és elégséges az Ő áldozata arra, hogy minden embert megváltson. A mi vállunkon levő kereszt nem más, minthogy elmondjuk, és elvezessük a Krisztushoz az embereket vagy nem. Ha meg tudjuk tenni, akkor békességet találhatunk önmagunknál, mert láthatjuk azt, hogy van értelme a kereszthordozásunknak, s akkor valamit vissza tudunk Istennek adni abból a szeretetből, ami a Krisztusban megjelent. Kedves Testvéreim! Miként a Krisztusnak, nekünk sem az igazakat kell hívni, az igazán igazak jönnek maguktól is, azok megtalálják a Krisztust, de meg kell tanulnunk megszólítani minden olyan embert, akit bűnösnek látunk, vagy aki magát bűnösnek érzi, pontosan azért, hogy békességet, megnyugvást és boldogságot találjon a Krisztusnál. Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy életünk minden pillanatában hozzád fordulhatunk. Hogy örömkönnel és bánatunkban egyaránt megszólítasz, megérinted lelkünket, szívünket, elménket egyaránt. S hogy nem kell Nélküled kóborolnunk e világban, mint bolygó zsidóknak, hanem újra meg újra hazatalálhatunk a Te Igéd világosságánál. Ő Urunk, nézz le ránk, s áldj meg minket, töltsd ki közénk a Te Szentlelkedet, hogy legyen az együttműködés, az együttörvendezés lelke. Ő Urunk, tégy bizonyosságot arról a mi szívünkben, a mi lelkünkben, s a mi elménkben, hogy az emberi élet nem néhány évtized, hanem egy út az örökkévalóságon keresztül, melyben a halál nem más, mint a megérkezés, s a dicsőséges örvendezés a Te színed előtt. Ő Urunk, vigasztald ezzel a gyászolókat, s adj nekik erőt, hogy a gyász fájdalmán túl megláthassák az örök összetartozás örömeit. Minden Istene erősíts minket hitben, lélekleben, szeretetben egyaránt. S add, hogy mindezt átérzhessék azok is, akik most nincsenek közöttünk, akik talán Kaposváron, istentiszteleten imádják a Te szent Neved, akik talán munkájukban vagy betegségükben vannak távol tőlünk. Urunk adj gyógyulást betegjeinknek, s áldást a dolgozó embernek, hogy mielőbb visszatérjen e maroknyi gyülekezet közösségébe. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiaidért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

